नाम मण्डूको भक्षितः। तं भक्षितं मत्वा गङ्गदत्तः सुरागस्वरेण धिग् धिक् प्रलापकरः कथञ्चिदपि न क्रन्दनाद्विरराम। ततः स्वपत्न्याभिहितः।

किं क्रन्दसि दुराक्रन्द स्वपक्षक्षयकारक।
स्वपक्षस्य क्षये जाते को नस्त्राता भविष्यति ॥३१॥

तदद्यापि विचिन्त्यतामात्मनो निष्क्रमणं। अस्य बधोपायो वा। अथ ५ गच्छता कालेन सकलमपि कवलितं मण्डूककुलं। केवलमेको गङ्गदत्तस्तिष्ठति। ततश्च प्रियदर्शनेन भणितं। भद्र गङ्गदत्त बुभुक्षितोऽहं। निःशेषिताः सर्वे मण्डूकाः। भवांस्तिष्ठति। तद्दीयतां मे किञ्चिद्भोजनं यतोऽहं त्वयात्रानीतः। स आह। भो मित्र न त्वयात्र विषये मयि विद्यमाने कापि चिन्ता कार्या। तद्यदि मां प्रेषयिष्यसि १० ततोऽन्यकूपस्थानपि मण्डूकान् विश्वास्यात्रानयामि। स आह। मम तावत् त्वमभक्ष्यो भ्रातृस्थाने। तद्यद्येवं करोषि तत् साम्प्रतं पितृस्थाने भवसि। तदेवं क्रियतामिति। सोऽपि तदाकर्ण्य घटघाटिकामाश्रित्य विविधदेवतोपकल्पितपूजोपयाचितोऽस्मात् कूपाद्विनिष्क्रान्तः। प्रियदर्शनोऽपि तदागमनकाङ्क्षया तत्रस्थः प्रतीक्षमाणस्तिष्ठति। अथ १५ चिरादप्यनागते गङ्गदत्ते प्रियदर्शनोऽन्यकोटरनिवासिनीं गोधामुवाच। भद्रे क्रियतां मे स्तोकं साहाय्यं। यतश्चिरपरिचितस्ते गङ्गदत्तः। तद्गत्वा तत्सकाशं कुत्रचिज्जलाशये ऽन्विष्य मम सन्देशं कथय। यदा गम्यतां द्रुततरमेकाकिनापि भवता यद्यन्ये मण्डूका नागच्छन्ति। नाहं त्वया विनात्र वस्तुं शक्नोमि। तथाहं यदि त्वां प्रति विरुद्धमाचरामि २० तन्मदीयं जन्म सुकृतं तवेति। गोधापि तद्वचनाद्द्रुततरं गङ्गदत्तमन्विष्याह। भद्र गङ्गदत्त स तव सुहृत् प्रियदर्शनस्तव मार्गं समीक्षमाणस्तिष्ठति। तच्छीघ्रमागम्यतां। अपरञ्च तेन तव विद्रूपकरणार्थं जन्म सुकृतमन्तरे धृतं। तन्निःशङ्केन मनसा समागम्यतामिति। तदाकर्ण्य गङ्गदत्तः प्राह। २५